

DE KLACHTENCOMMISSIE ALS BEDOELD IN ARTIKEL 10 VAN DE WET VERPLICHTE GEESTELIJKE GEZONDHEIDSZORG

is inzake de klacht NK 2020/058 van:

Mevrouw XXXX, geboren XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in Novadic/Kentron, afdeling FVA, locatie Vught,

is op 8 februari 2021 tot de navolgende beslissing gekomen over haar verzoek om schadevergoeding gedaan in haar klaagschrift van 16 december 2020.

De klachtencommissie heeft de klacht van klaagster over de beslissing van 14 december 2020 om haar te beperken in haar bewegingsvrijheid op 31 december 2020 gegrond verklaard.

De klachtencommissie heeft klaagster in de gelegenheid gesteld om haar verzoek tot schadevergoeding nader te onderbouwen.

Onderbouwing van klaagster

De klachtencommissie ontving op 21 januari 2021 de nadere onderbouwing van het verzoek om schadevergoeding van klaagster.

Uit het klaagschrift van klaagster en in de bijbehorende toelichting is af te leiden dat klaagster van mening is dat haar in de periode van 14 november 2020 tot 18 december 2020 onrecht is aangedaan en dat zij van mening is dat hij daarvoor door Novadic/Kentron in financiële zin behoort te worden gecompenseerd.

Klaagster verwijst voor de onderbouwing van de aan haar toe te kennen schadevergoeding naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam *“Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?”* uit 2019 en de inmiddels aangepaste versie van het in dit rapport voorgestelde forfaitaire stelsel voor de vaststelling van schadevergoedingen.

Door klaagster is een begroting opgemaakt conform het voornoemde aangepaste forfaitaire stelsel 2.0.

Klaagster gaat er vanuit dat voldaan is aan de juridische eisen voor het toekennen van de verlangde schadevergoeding. In het bijzonder wordt ervan uitgegaan dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade ten gevolge van de met de klacht samenhangende normschending(en).

Klaagster noemt daarbij specifiek:

De zorgverantwoordelijke heeft het besluit genomen om vanaf 14 december 2020 tot 18 december 2020 bij klaagster over te gaan tot het verlenen van verplichte zorg, te weten het beperken van klaagster in haar bewegingsvrijheid.

De zorgverantwoordelijke heeft bij haar beslissing niet naar de algemene uitgangspunten en criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 gehandeld.

De beslissing van de zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg is niet op schrift gesteld en/of niet schriftelijk gemotiveerd. Dit betreft een normovertreding van artikel 8:9 Wvvgz.

Klaagster, haar vertegenwoordiger of advocaat hebben van de geneesheer- directeur geen afschrift van de beslissing gekregen en/of zij zijn niet schriftelijk in kennis gesteld van de klachtwaardigheid

van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon. Dit betreft een normovertreding van artikel 8:9 Wvvgz.

Deze bovengenoemde normovertredingen hebben minder dan 1 week geduurd.

Als gevolg van het norm-overtredend handelen heeft klaagster immateriële schade geleden, die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende normering was gehandeld. En dit geldt zowel voor de aangegeven tekortkomingen afzonderlijk, als voor die tekortkomingen in combinatie.

In de woorden van klaagster is sprake (geweest) van ervaren gevoelens van onzekerheid en stress. Klaagster had geen idee wanneer de beperking zou ophouden. Daarbij was klaagster ook nog op een plek gezet tussen strafrechtelijke cliënten, terwijl klaagster niets had gedaan. Zij voelde zich als een dweil behandeld, terwijl de zorgmachtiging daar niet voor is.

Op basis van het hiervoor genoemde forfaitair stelsel kan voor wat betreft de immateriële schade tot de volgende begroting worden gekomen, waarbij in aanmerking is genomen dat de schendingen korter dan één week hebben geduurd.

De zorgverantwoordelijke heeft het besluit genomen om vanaf 14 december 2020 tot 18 december 2020 bij klaagster over te gaan tot het verlenen van verplichte zorg, te weten het beperken van klaagster in haar bewegingsvrijheid; € 400,=.

De zorgverantwoordelijke heeft bij haar beslissing niet naar de algemene uitgangspunten en criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 gehandeld; € 50,=.

De beslissing van de zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg is niet op schrift gesteld en/of niet schriftelijk gemotiveerd. Dit betreft een normovertreding van artikel 8:9 Wvvgz; 50,= .

Dat brengt de schadevergoeding op basis van het forfaitair stelsel op € 500,=

Op grond van het bovenstaande verzoekt klaagster de klachtencommissie om dit bedrag als schadevergoeding toe te kennen, dan wel een schadevergoeding toe te kennen tot een bedrag dat de klachtencommissie op grond van artikel 10:11 lid 1 tweede volzin en lid 4 Wvvgz ambtshalve billijke schadevergoeding acht. De voorliggende schadebegroting mag daaraan niet in de weg staan.

Klaagster behoudt zich het recht voor om een aanvullende begroting in te dienen, bijvoorbeeld bij de rechter ter gelegenheid van een eventuele vervolgfase van klachtbehandeling op grond van artikel 10:7 lid 1 Wvvgz.

Beoordeling

De klachtencommissie heeft reeds eerder het standpunt ingenomen dat zij voor wat betreft het vaststellen van een schadevergoeding de bedragen die in het door klager genoemde rapport van de Universiteit van Amsterdam niet overneemt.

De klachtencommissie vindt de bedragen die in het rapport worden genoemd buiten proportioneel en dus niet billijk. Om die reden heeft de klachtencommissie aansluiting gezocht bij de RSJ-richtlijnen. Dat de klachtencommissie daarmee een redelijke norm voor het vaststellen van schadevergoedingen aanhoudt, moge blijken uit de uitspraak van 28 mei 2020 van de Rechtbank 's-Hertogenbosch.

De klachtencommissie wil hier ook benadrukken dat de klacht van klaagster gegrond werd verklaard omdat niet voldaan was aan formele vereisten. De klachtencommissie acht het niet uitgesloten dat zij als wel aan deze formele vereisten zou zijn voldaan, wellicht tot een ander oordeel zou zijn gekomen.

De door klaagster ervaren gevoelens van onzekerheid en stress zouden in het geval dat de klacht gegrond zou zijn verklaard niet minder zijn geweest. Ook dan zou klaagster niet geweten hebben

wanneer de beperking zou ophouden. Verder is de klachtencommissie van oordeel dat door verweerder voldoende is aangegeven bij de mondelinge behandeling van de klacht dat klaagster niet in een forensische afdeling was geplaatst. De klachtencommissie meent dan ook dat de omstandigheid dat wellicht een of meer patiënten met een strafrechtelijke achtergrond op de afdeling waar zij was geplaatst verbleven te zwaar is aangezet.

In het licht van het al eerder door de klachtencommissie ingenomen standpunt dat zij voor het vaststellen van een schadevergoeding aansluiting zoekt bij de RSJ-richtlijn, acht de klachtencommissie een schadevergoeding van $4 \times € 5,-$, dus in totaal € 20,-, billijk.

Aldus gedaan te Eindhoven op 8 februari 2021 door de klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wvvgz, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater, en de heer XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.